

Sygn. akt IV K 832/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. w IV Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący SSR Radosław Myka

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

Przy udziale Prokuratora: Macieja Soczyńskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 r, 18 czerwca 2015 r., 14 lipca 2015 r, 17 września 2015 r., 20 października 2015 r., 15 grudnia 2015 r., 9 marca 2016 r. oraz 6 maja 2016 r. sprawy

M. L. – s. A. i G. z d. B., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 października 2014 r. w W. na ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości w badaniach kolejno: I badanie – 0,77 mg/l, II – 0,75 mg/l, III – 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 04.03.2014 r. sygn. akt V K 1618/13 w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., tj. o czyn z art. 178a § 1 i §4 k.k.

-orzeka-

I. oskarżonego M. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie niniejszej w dniu 1 października 2014 r. (jeden dzień);

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

IV. zasądza od oskarżonego M. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) zł tytułem zwrotu pozostałych kosztów sądowych w sprawie niniejszej.

Sygn. akt IV K 832/14

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił co następuje:

W dniu 1 października 2014 r. około godz. 4.35 funkcjonariusze Komendy Rejonowej Policji W. VI M. C. i M. J., którzy pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym w rejonie P. w W., znajdując się na ul. (...) zauważyli pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), jadący w kierunku ul. (...), bez włączonych świateł. W związku z tym wymienieni funkcjonariusze Policji podjęli interwencję i nie tracąc kontaktu wzrokowego pojechali za tym pojazdem, a następnie pojazd ten zatrzymali do kontroli przy ul. (...). Pojazdem tym kierował M. L.. Oprócz kierującego w pojeździe nie było innych osób. W

trakcie kontroli M. L. oświadczył, że nie ma przy sobie prawa jazdy Po sprawdzeniu w bazie (...) okazało się, że M. L. ma prawomocnie orzeczony przez Sąd Rejonowy w Pruszkowie w sprawie o sygn. V K 1618/13 zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ponadto w dowodzie rejestracyjnym brak było potwierdzenia aktualnego badania stanu technicznego tego pojazdu. W związku z powyższym M. L. został zatrzymany i przewieziony do siedziby (...) W. VI, zatrzymano także dowód rejestracyjny pojazdu marki .. (...) siedzibie (...) W. VI M. L. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy użyciu A. A 2.0 A. nr 165/93 posiadającego aktualną legalizację. Przeprowadzone badanie potwierdziło, iż M. L. znajdował się w stanie nietrzeźwości, albowiem posiadał 0,77 mg/l, 0,75 mg/l i 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 4 marca 2014 r. w sprawie o sygn. V K 1618/13 M. L. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. i skazany na karę grzywny. Ponadto orzeczono w stosunku do niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat obowiązującego od 31 marca 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka: M. C. (k. 11v-12, 76-77, 120), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 5), świadectwa wzorcowania (k. 6), odpisu wyroku (k. 33), częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 22).

Oskarżony M. L. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 22).

W trakcie rozprawy głównej M. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i początkowo odmówił składania wyjaśnień (k. 72), zaś w trakcie kolejnego przesłuchania na rozprawie w dniu 17.09.2015 r. wyjaśnił, że tego dnia pokłócił się z ojcem, bo miał imieniny i był pod wpływem alkoholu. Zażądał od ojca żeby odwiózł go do matki. Oskarżony wyjaśnił, że spał na siedzeniu i obudził go huk. Wówczas ojciec pojechał jeszcze kawałek dalej, następnie zaparkował i wyszedł z samochodu chcąc ustalić co się stało. Oskarżony wyjaśnił, że przesiadł się na miejsce kierowcy, ale zaprzeczył jakoby jechał samochodem. Kluczyków nie było w stacyjce. Samochód stał, tak jak został zaparkowany przez ojca. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że przyznał się na policji, bo nie chciał, aby ojciec ponosił jakieś konsekwencje, ponieważ pracował jako kierowca. Policjanci nie oglądali samochodu, nie sprawdzali czy był uszkodzony (k. 120).

Sąd zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. L. złożonych w trakcie postępowania sądowego, w których treści zaprzeczył jakoby w dniu 1 października 2014 r. w godzinach rannych kierował pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości. Ponadto co do okoliczności interwencji funkcjonariuszy Policji, w szczególności co do obecności w trakcie zdarzenia jego ojca A. L., który miał kierować tym samochodem i brać udział w kolizji drogowej, albowiem wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z treścią zeznań świadka M. C. oraz dokumentacji procesowej w postaci między innymi protokołu zatrzymania osoby, protokołu przeprowadzenia stanu trzeźwości oskarżonego, ponadto budzą uzasadnione wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Za niewiarygodne w szczególności uznać należało twierdzenie oskarżonego jakoby tuż przed interwencją Policji tylko siedział w samochodzie, wcześniej nim nie kierując, zaś pojazdem tym miał kierować jego ojciec A. L., który w tym czasie miał uczestniczyć pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) w kolizji drogowej. Przeczy temu treść zeznań świadka M. C. złożonych bezpośrednio po zdarzeniu w dniu 01.10.2014 r. (k. 11v-12), z których jednoznacznie wynika, że pojazd ten był w ruchu, że oskarżony kierował tym pojazdem, będąc sam w samochodzie, jadąc ul. (...) w kierunku ul. (...), ponadto, że pojazd ten nie miał włączonych świateł, co było bezpośrednią przyczyną podjętej interwencji. Zauważyć należy, iż oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego będąc przesłuchany w dniu zdarzenia nie kwestionował winy odnośnie zarzucanego mu czynu, przyznając się do jego popełnienia i nie podnosząc okoliczności dotyczących rzekomego kierowania pojazdem przez jego ojca, czy też udziału tego pojazdu w kolizji drogowej. Dopiero będąc przesłuchiwany przed sądem w dniu 17.09.2015 r. (k. 120), a więc po upływie blisko roku od zdarzenia oskarżony

zmienił treść wyjaśnień wskazując, że to nie on, lecz jego ojciec kierował pojazdem, który rzekomo miał go odwozić z imienin do matki i w tym czasie miało dojść do kolizji drogowej, przy czym oskarżony nie miał wiedzy odnośnie jej przyczyn czy przebiegu, gdyż spał. Nie podważając okoliczności, że pojazd marki M. o nr rej. (...) uczestniczył w kolizji z pojazdem marki R. (...), co potwierdza dołączona do akt dokumentacja z postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez (...), stwierdzić należy, iż okoliczność ta w żaden sposób nie uwiarygodnia twierdzeń oskarżonego jakoby w tym dniu, to nie on lecz jego ojciec A. L., kierował tym pojazdem. Wskazać bowiem należy, iż okoliczności tej nie potwierdził A. L., który na rozprawie w dniu 17.09.2015 r. będąc osobą najbliższą dla oskarżonego skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 119). Z kolei przesłuchany w charakterze świadka M. Ż. – właściciel pojazdu marki W. (...), zeznał, że został poinformowany przez znajomego, że jego pojazd uczestniczył w kolizji, że został uderzony w lewy tył przez inny pojazd, przy czym osoba, od której świadek uzyskał tę informację, nie była obserwatorem zdarzenia, widziała jedynie skutki kolizji, co miało mieć miejsce już po godz. 4.00 nad ranem (k. 164). Samochód M. Ż. miał stać na parkingu, z pozostawioną kartką z danymi sprawcy, tj. A. L., który napisał świadkowi oświadczenie, w którym przyznał, że spowodował przedmiotową kolizję, co było podstawą ubiegania się o wypłatę odszkodowania. M. Ż. nie wskazał jednak danych personalnych osoby, od której uzyskał informację o zaistnieniu tej kolizji. Oceniając treść zeznań świadka M. Ż. stwierdzić należy, iż zeznania te w żaden sposób nie dowodzą tego, że w dniu 01.10.2014 r. jedynie A. L. - ojciec oskarżonego - kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...). Świadek nie mając wiedzy co do tej okoliczności, w ogóle w tej kwestii się nie wypowiadał. Bezsporne jest bowiem, że M. Ż. nie miał bezpośredniej wiedzy co do przebiegu kolizji z udziałem pojazdu marki R., którego był właścicielem, którą uzyskał od znajomego, przy czym osoba ta także nie widziała przebiegu zdarzenia, a zatem nie widziała kto kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...). Okoliczność, że doszło do kolizji z udziałem ww. pojazdów w dniu 01.10.2014 r., przy czym tak naprawdę nie wiadomo kiedy ta kolizja miała miejsce, w szczególności czy nie doszło do niej już po zatrzymaniu oskarżonego przez policję, w żaden sposób nie wyklucza tego, że pojazdem tym tego dnia nie kierował także oskarżony. W ocenie Sądu zeznania świadka M. Ż. miały jedynie uwiarygodnić wersję zdarzenia zaprezentowaną przez oskarżonego w treści wyjaśnień złożonych przed sądem, nie mniej jednak wobec braku bezpośredniej wiedzy świadka odnośnie zdarzeń mających istotne znaczenie z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania, także wobec niezgodności z treścią zeznań świadka M. C., która podejmowała interwencję wobec oskarżonego oraz sporządzonej dokumentacji procesowej, zeznania M. Ż. nie stanowią wiarygodnego materiału dowodowego, który podważyłby treść zeznań świadka M. C.. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego M. L. złożone przed sądem, w szczególności co przyczyny, dla której znajdował się w dniu 01.10.2014 r. w stanie nietrzeźwości, czy też odnośnie powodów dla których przyznał się do winy składając wyjaśnienia na Policji, stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony i próbę uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu występki, która jednak nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W ocenie Sądu trudno także uznać za wiarygodne twierdzenie oskarżonego, że przyznał się do winy w postępowaniu przygotowawczym tylko ze względu na uniknięcie konsekwencji przez jego ojca w związku ze spowodowaniem kolizji drogowej. W świetle wskazań wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego trudno zakładać, aby osoba, która nie popełniła czynu zabronionego, przyznała się do winy, a sama będąc uprzednio skazaną za prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu, mająca orzeczonego zakaz prowadzenia pojazdów, wiedząc, że grozi jej za to surowa odpowiedzialność karna w sytuacji gdy osobie, której rzekomo chciał w ten sposób pomóc, groziłaby jedynie cywilna odpowiedzialność deliktowa. Z tego względu wyjaśnienia złożone przez oskarżonego przed sądem są nieprzekonujące i nie stanowią wiarygodnego materiału dowodowego w sprawie.

Sąd natomiast uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka M. C., która jako funkcjonariusz (...) W. VI wraz z M. J. w ramach wykonywanych obowiązków służbowych podejmowała interwencję w stosunku do M. L. i dokonała jego zatrzymania w związku z kierowaniem pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości oraz pomimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, albowiem zeznania te są logiczne, przekonujące oraz zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. W treści zeznań złożonych w dniu 1.10.2014 r. M. C. szczegółowo przedstawiła okoliczności interwencji, wskazując, że oskarżony został zauważony, jak kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...) bez włączonych świateł, na ul. (...) co było powodem interwencji. Ponadto, że został zatrzymany do kontroli drogowej na ul. (...), a w trakcie czynności kontrolnych okazało się kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Składając zeznania przed sądem M. C., po odczytaniu treści zeznań złożonych

w postępowaniu przygotowawczym, potwierdziła ich treść wskazując jednoznacznie, że szczegółów tej interwencji nie pamięta, w tym okoliczności aby oskarżony mówił wówczas, że samochodem kierował jego ojciec, jednakże świadek kategorycznie potwierdziła, że samochodem kierował oskarżony (k.77). Zeznania świadka M. C. korespondują z treścią dokumentacji procesowej sporządzonej w związku z podjętą wobec oskarżonego interwencją, w tym protokołu zatrzymania oskarżonego, protokołu użycia alkomatu. W ocenie Sądu świadek M. C. będąc funkcjonariuszem publicznym wykonującym czynności służbowe nie miała żadnych powodów, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego o zachowania, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Jednocześnie okoliczność, że przed sądem nie kojarzyła szczegółów interwencji wynika z upływu czasu od zdarzenia, w tym ilości podobnych interwencji podejmowanych w tym okresie.

Za nie budzącą wątpliwości uznać należy treść protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowych do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. A. A 2.0 A. nr 165/93, który potwierdza, że M. L. znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w postaci między innymi protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 5), świadectwa wzorcowania (k. 6), odpisu wyroku (k. 33), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 59), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 k.p.k. w ramach zarzucanego mu czynu Sąd uznał M. L. za winnego tego, że w dniu 1 października 2014 r. w W. na ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości w badaniach kolejno: I badanie – 0,77 mg/l, II – 0,75 mg/l, III – 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 04.03.2014 r. sygn. akt V K 1618/13 w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, a więc swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy w próbie krwi pobranej od badanego występuje stężenie powyżej 0,5 promila alkoholu albo stężenie w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Badanie powietrza wydychanego na zawartość alkoholu, aby było wiarygodne musi zostać przeprowadzone dwukrotnie, w odstępie czasu około 15 min. Jak wynika z protokołu badanie przeprowadzono przy użyciu A. A 2.0 A. nr 165/93 w sposób prawidłowy, a uzyskany wynik jednoznacznie wskazywał, że badany kierowca – oskarżony M. L. był nietrzeźwy. Co więcej oskarżony kierował w stanie nietrzeźwości w dniu 01 października 2014 r. samochodem marki M. (...) o nr rej. (...), będąc prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i dopuścił się tego czynu w okresie obowiązywania orzeczonego ww. wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat obowiązującego od 31 marca 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r. Tym samym oskarżony M. L. swoim zachowaniem wypełniła ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd potraktował znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego kilkukrotnie przekraczający dopuszczalne przez prawo normy, ponadto jego uprzednią kilkukrotną karalność, w tym za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (karta karna – k. 155-156).

Sąd nie dopatrył się w stosunku do oskarżonego okoliczności łagodzących.

Biorąc pod uwagę wyżej wymienione okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu M. L. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż jest ona adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także wystarczająca dla realizacji celów wychowawczych i poprawczych wobec niego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższa kara w ocenie Sądu wpłynie pozytywnie na zachowanie oskarżonego uświadamiając mu niewłaściwość dotychczasowego postępowania i co za tym idzie spełni swą rolę wychowawczą.

Jednocześnie Sąd nie miał wątpliwości, że brak jest w obecnej chwili podstaw do uznania, iż w stosunku do oskarżonego M. L. występuje pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości, której istnieje uzasadniałoby zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takim stwierdzeniem przemawia fakt, iż M. L. był uprzednio kilkukrotnie karany, w tym także za występki z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 04.03.2014 r. w sprawie o sygn. V K 618/13, a więc przestępstwo podobne do czynu przypisanego w wyroku, za które wymierzono karę grzywny. Biorąc pod uwagę fakt, iż przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się w trakcie obowiązującego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w sprawie o sygn. akt V K 618/13, trudno byłoby uznać, iż uprzednie skazanie za czyn z art. 178a § 1 k.k. odniosło jakikolwiek pozytywny skutek w zakresie stosunku oskarżonego do obowiązującego porządku prawnego, w szczególności przepisów ruchu drogowego. Wręcz przeciwnie w ocenie Sądu okoliczność ta w sposób jednoznaczny świadczy o występującym u oskarżonego braku respektu i poszanowania dla obowiązującego prawa. Nie sposób w takiej sytuacji przyjąć, aby stosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, stanowiło wystarczającą gwarancję, iż będzie on przestrzegał w przyszłości porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Pokreślić także należy, iż zgodnie z art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. można warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach, co w realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę stopień stanu nietrzeźwości oraz motywację działania oskarżonego, nie ma miejsca. W związku z powyższym Sąd uznał, iż biorąc pod uwagę niepoprawność zachowania oskarżonego, jego dalsza resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji i tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności skłoni go do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Sąd był zobligowany również do orzeczenia obok kary także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Wskazać należy, iż orzeczenie w tym przedmiocie zostało wydane w oparciu o obowiązujące w tym zakresie przepisy ustawy z dnia 06.06.1997 r. Kodeks karny w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 541), tj. przed datą 17 maja 2015 r. Sąd kierował się bowiem dyrektywą z art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd miał na uwadze, iż „przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy, przy czym należy uwzględnić sankcje grożące za rozpatrywane przestępstwo, a także możliwości zamiany kary na łagodniejszą rodzajowo, warunkowego zawieszenia jej wykonania, nadzwyczajnego złagodzenia kary, obowiązki próby, jakie można nałożyć na sprawcę, wreszcie możliwość lub obowiązek orzeczenia obok kary środka karnego albo poprzestania tylko na środku karnym. Nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby to było dla sprawcy "najwzględniejsze", lecz na podstawie wymienionych zasad należy dokonać wyboru jednej z konkurencyjnych ustaw” (tak A. Marek w: Komentarzu do Kodeksu Karnego wyd. 2010, Lex Omega, również wyrok 7 Sędziów SN z 13.01.970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37, wyrok SN z dnia 04.07.2001 r., V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 12, poz. 1). Mając powyższe na uwadze i porównując treść regulacji dotyczących orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, biorąc pod uwagę ustawowy wymiar tego środka karnego, Sąd nie miał wątpliwości, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest Kodeks karny z dnia 06.06.1997 r. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, który przewidywał możliwość orzeczenia tego środka karnego w latach od roku do lat 10. Dlatego Sąd uwzględnił przy wymiarze tego środka karnego normę art. 4 § 1 k.k.

Sąd miał na uwadze, iż przy przestępstwach drogowych popełnianych przez kierowców będących pod wpływem alkoholu lub środków odurzających istotne jest aby wymiar środka karnego oddziaływał wychowawczo przede wszystkim na sprawcę, ale także na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa w zakresie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony był już karany za przestępstwo prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości (k. 37), był orzekany wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Orzeczone środki karny, jak wynika z akt sprawy, nie spowodował zmiany w zachowaniu oskarżonego, który po raz kolejny prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, jednocześnie nie stosując się do orzeczonego wobec niego w poprzednio prowadzonym postępowaniu karnym w sprawie o sygn. V K 1618/13, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W związku z powyższym Sąd orzekł wobec M. L. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, uznając, iż ze względu na jego długość i dolegliwości z tym związane uświadomią oskarżonemu nieopłacalność tego rodzaju zachowań.

Na poczet orzeczonej kary stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie w dniu 01 października 2014 r.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 2 ust.1 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).